

Rikke Juuls prædiken langfredag

Taler

Rikke Juul
Præst

Dato

2. april 2021

Sted

Frihavnskirken, København

Omstændigheder

På grund af coronapandemien måtte gudstjenester i april 2021 ikke vare mere end 30 minutter, og menigheden måtte ikke synge. Derfor var årets påskehøjmesser anderledes sat sammen, og prædikenen væsentligt kortere end en typisk påskeprædiken.

Langfredag er samtidig den eneste dag i kirkeåret, hvor præsten kan undlade prædiken og lade teksten fra evangelierne stå for sig selv.

I lyset af pandemien besluttede Rikke Juul sig alligevel for at holde en prædiken, som både af tidsmæssige og teologiske årsager skulle være kort.

Hun havde som mål at fremmane en stemning af stilhed, eftertænksomhed og hudløshed for at give plads til Jesu død, før man kommer til opstandelsen påskedag.

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 27, vers 31-56

En af min venner mødte engang den store kærlighed. Det var jordskælv, bulder og brag. Hun blev skilt, og den store kærlighed flyttede ind. Hun var så lykkelig og forelsket, at vi, hendes venner, måtte drikke ufortyndet eddike for ikke at kløjes i den lyserøde lykkebudding, der strømmede ud af hendes mund. Men så. Ud af det blå, max et halvt år efter, syntes den store kærlighed ikke, at det helt var dét alligevel og flyttede ud igen.

Min ven punkterede på sin sofa, lå der dag og nat, indtil det pludselig ringede på døren. Udenfor stod hendes far i arbejdstøj med sin værktøjskasse. Han havde kørt helt fra Nordjylland, og selvom hun ikke orkede at være sammen med nogen, lukkede hun ham ind, og så gik han i gang. Opvaskemaskinen blev rykket ud, og slangerne filtret ud og efterspændt, den vakkelvorne reol blev boltet fast, polyfilla, stort og småt – han fandt en del. Da han endelig var færdig og skulle afsted, stod de over for hinanden i døren. Han kiggede på hende, som om han ville sig noget, men kunne ikke finde ordene, i stedet rakte han hånden ud, gav hende to tunge håndværkerdunk på skulderen, og så gik han. Min ven fortalte, at hun aldrig havde følt sig så tæt på ham og så stor en trøst.

Den nordjyske håndværker gav os venner lidt at tygge på. Vi havde naturligvis haft rådsmøder på telefonen, sammenflikket en smædekampagne rettet mod den store kærlighed, finpudset alle gode råd. Vi havde ord og kunne have snakket op til månen og tilbage igen.

Men den gamle far var klogere. Ansigt til ansigt med stor smerte og dyb sorg er stilheden meget mere sigende end 1000 råd fra velmenende venner, der mest af alt snakker for at dulme deres egen angst og ubehag over de menneskelige vilkår. Man skal have modet til bare at være der. Være dér, hvor korset er stukket i jorden som en nagle, der har stukket hul på alt det, man troede, der skulle lette, flyve og vare ved. Være dér, hvor drømmene og håbet faldt til jorden. Være der, hvor forhængen er rykket til side, og man ser, at det ikke var, som man troede.

Der findes malerier af korsfæstelsen. Dem jeg holder mest af, fremstiller det tidspunkt, hvor solen er ved at gå ned. Hvor officeren har sagt: "Han *var* Guds søn". Det tidspunkt, hvor Jesus med sikkerhed er død, folkeskarerne har forladt stedet (der er ikke længere nogen at håne), hvis nogen er til stede, er det hans mor. De bedste malerier er dem, der indfanger den dybe stilhed og ro, der opstår, når det værste er sket. Når det, der ikke måtte ske, er sket.

Jeg har ikke ord til at forklare, hvorfor der er så stor trøst i netop den situation, hvor alt håb er ude. Man skulle måske mene, at det gav mere håb at se på den tomme grav, engle, høj sol, opstandelse og påskemorgen. Men sådan er det ikke. For sørgende er sørgelige fremstillinger af Jesus en trøst. At sidde foran sådanne malerier eller foran korset i stilhed er et helle for dem, der selv er i smerte. Det er som om, tømreren fra Nazareth rækker sin ituslåede hånd ned fra himlen og giver to håndværkerdunk på skuldrene. Det er i sorgen, vi mærker Guds kærlighed allertydeligst. Han er lige dér. I stilheden.

Det er korsets paradoks.

Der, hvor Jesus ikke er længere, der, hvor han er død, føles han allermest nærværende og levende.

Det er et paradoks på linje med, at der hvor man er allermest stille, kan man få allermest sagt.

Og med de ord, vil jeg tie.

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Langfredag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/rikke-juuls-praediken-langfredag-2021>